

Mesélek Nektek

Véletlen

Itt vagyok a kórházban, egy nappal később! Nem tudom hogyan történt, eltévesztettem a napot! Tudtam ugyan, hogy mi volt a zárójelentésemre írva az elbocsátásomkor, de a naptáramba mégis egy másik napot írtam! Felhívtak, hogy hol, vagyok, mert hiányoztam a „lepedőosztásnál”! Nahát!

Jöhetek másnap?

Persze!

(Férjem csupa jóindulatból állítja, hogy direkt tettem ezt, mert nagyon kíváncsi lettem, hogy a „Nagy Levin” mit főz csütörtökön, ugyanis csak az egyik napon kapok ebédet és az a nap mindig szerda volt, eddig!)

Belépek a 11-es szobába, a már foglalt ágyból örömsikítás hangzik felém: Ibolyka, szia, de jó!

Marika! Szia!

Ismerd meg a férjem, Ő a Zoltán!

Csókolom a kezét, igen, én vagyok a szívátültetett, Zoltán!

Köszönjük a szép hálóinget és milyen finom az anyaga...

Jól van szívem...

Ezt a véletlent! -mondja a Marika. Másik szobába osztottak be, de olyan magas volt ott az ágy, hogy a férjem szólt, adjanak másikat, mert nem tudom elérni a járókeretemet. Éppen most jöttünk ebbe a szobába. Nahát, hogy örülök Neked.

Hát igen! - így én. Tegnap kellett volna jönnöm, csak eltévesztettem a napot! Így még véletlenebb, a véletlen!

Jó, akkor Ti örüljétek egymásnak én elmegyek a büfébe melegszendvicsért! Hozzak Kegyednek is?

Zoltán, a szívátültetett, leüget a hegyről megveszi a két szendvicset és visszacammog felfelé a hegyen, ami bizony egy egészséges embernek is kisebb túra. Megérkeztek a szendvicsek. Leteszi. Megyek kávéért (Nem, köszönöm!). Szerencsére csak a földszintre kell lemennie azt is lehet lifttel. Érkezik a két kávéval. Máriát kisegíti az ágy szélére, leül vele szembe és jóízűen ropogtatnak. (Esküszöm megkívántam a melegszendvicset!)

Tetszik tudni, ez a mi szertartásunk. Ilyen napokon itt és így reggelizünk, ugyebár éhgyomorra kell jönni, én sem reggelizem, és amikor vége van a vizsgálatoknak, lemegyek szendvicsért és kávéért, így reggelizünk, nagyon finoman!

Egészségükre!
Köszönjük! Ránk fér!

Budapest, 2018. 07. 13.

